

Rettsstaten råtnet på rot

Bjarne Dahl, Bærum

Per Sveino synes det var skremmende at jeg ble utsatt for vold da jeg forsøkte å finne ut om ytringsfriheten gjaldt for alle norske borgere. Selv visste jeg at ytterste venstre var desperate etter kommunist-imperiets sammenbrudd, over revolusjonen som glapp og proletarietets diktatur som forsvant i tåka, og at de hadde grepet den såkalte «rasismen» som sendt, ikke fra himmelen, men fra det sted kommunister og anarkister henter inspirasjonen. Det egentlig skremmende var og er norske myndigheters holdning, da og ved lignende anledninger, før og etter.

«Blitz», Internasjonale Sosialister og lignende anarkistgrupper hadde mobilisert forut for Fedrelandspartiets møte. På løpesedler var parolen gitt: «Rasistene» skulle knuses fysisk, ordren var illustrert med en knyttneve som smadret offeret. Der var ingen tegning av støvlene.

Passivt politi

Ettersom vi ved en rekke anledninger hadde opplevd at politiet sto passivt og så på, eller snudde seg demonstrativt vekk når våre folk ble overfalt, hadde vi for langt politiets aktive nærvær. Da så de såkalte «antirasistene» toget inn på møteplassen, væpnet med stokker og stenger, og medbringende mengder av tomflasker og annet kasteskyts, anmodet jeg operativ leder om å etablere en sperring på rimelig kasteavstand fra talerstolen. Dette ble avslått, lovens vokter «ønsket ikke å provosere»!

Regn av flasker

Straks jeg tok ordet, startet et regn av flasker, stein, grønnsaker og frukt fra kloss hold. Politiet hadde da ingen muligheter for å presse mobben tilbake, om de ellers hadde villet det. Etter kort tid stor-

SYNSPUNKT

Artikkelforfatteren er tidligere lokalpolitiker og pensjonert bedriftsleder.

met så et dusin voldsforbrytere scenen. Vi var 4, mellom 63 og 70 år, som i vår enfoldighet trodde vi levde i en rettsstat, og at et lovlig møte av et politisk parti hadde krav på politibeskyttelse. Vi burde innsett at et parti som var blitt «statsbærende» ikke uten videre kan avsverge sin revolusjonære fortid, ikke uten videre kan slå ned på de metoder partiets ledere selv hadde praktisert den gang de bokstavelig talt slo seg frem til makten.

«Dødsskvadroner» i Norge

Selv burde jeg visst bedre. I Latin-Amerika, i Afrika og andre steder etablerer eller tolererer makthaverne voldelige grupperinger, «dødsskvadroner», som gjør det politiske grovarbeidet «øvrighetta» synes er for belastende for politi og militære. Ved slike gruppers innsats får de kuert ubehagelig politisk opposisjon, ryddet av veien de mest halsstarrige, skremt familie og tilhengere til underkastelse, til taushet.

Norske myndigheter, alltid skinnhellig bekymret over ytringsfrihet og menneskeretter i andre land, gir økonomisk, materiell og moralsk støtte til terroristgrupper som fritt kan angripe enhver som opponerer mot innvandringspolitikken. Denne terroren har pågått i en årrekke, og når myndighetene ikke har grepet inn, gis her bare en forklaring: De ønsker at vi som motsetter oss innvandring skal terroriseres til taushet, eller slås ihjel!

Politiet medvirker

Til tross for at politirapporten konstaterte

at 4 - fire mann sto rundt meg og skiftet om å sparke meg i ansiktet og hodet, ble skjøvet bort, men presset seg frem igjen og sparket videre, ble ingen pågrepet, lagt i jern. De lot seg heller ikke identifisere, med unntak av en som i den grad lot seg rive med at han også sparket en politimann. Det burde han ikke gjort. Hadde han i stedet gitt meg ett spark til, ville overfallet blitt rubrisert som «gjerningsmennene ukjent».

Systematisk trening

Det gikk halvannet år med systematisk trening før noe skjedde. Talløse henvendelser til ulike instanser måtte til før der ble reist tiltale mot den ene uheldige. Rettsforhandlingene ble en ny kafkask opplevelse: Den statsbetalte forsvareren presterte bl a å hevde at det var jeg som var angriperen, selv om jeg befant meg på en tribune 3 meter over folkemengden, og med den dommeren

for foresto «rettsforhandlingene», må jeg vel være glad for at ikke jeg ble dømt. Slike skammelige skuespill foregår ustandselig i norske rettssaler: ofre for grov vold, voldtatte kvinner, må forsvare seg mot disse kappekleddte hyenene, som ikke har rettferdighet som målsetting, men som med tarvelige taskenspillerknep arbeider for å slippe voldsforbrytere løs på sine medmennesker på ny frisk. Den samme forsvareren hadde mage til å påstå at jeg bare hadde fått en ørefik, i opphøyet forakt for fotos fra legevakt, røntgenfotos av kranie og kjever, tannlegerapport over skader jeg skal trekkes med til mine da-

gers ende. Jeg hadde ikke større aktelse for rettsvesen, advokatstanden, politi og påtalemyndighet før, og den er ikke blitt større siden. Det som skjer idag er fullstendig perverst, rettsstaten er råtnet på rot.

Skrat erstatning

Neste erfaring med systemet fikk jeg hos fylkesmannen, der jeg fremmet krav om voldsoffererstatning. Slik erstatning har angivelig enhver rett til når vedkommen- de blir skadet ved uprovosert vold. Det gjelder tydeligvis ikke innvandringsmotstandere. Først etter to år, med utallige

«Norske myndigheter, alltid skinnhellig bekymret over ytringsfrihet og menneskeretter i andre land, gir økonomisk, materiell og moralsk støtte til terroristgrupper som fritt kan angripe enhver som opponerer mot innvandringspolitikken.»

skriftlige, telefoniske og personlige henvendelser, mottok jeg et beløp som dekket førstehjelp hos tannlege samt rensing av klær, men jeg måtte engasjere advokat og mobilisere medier for å få dette beløpet, omlag 10 - ti prosent av det jeg mente å ha krav på. Beløpet var så skammelig

lavt at jeg skrev og foreslo å returnere sjekken, om fylkesmannen ville behage å benytte den ved neste toalettbesøk.

Bange anelser

Egentlig visste jeg alt dette før denne tildragelsen, men det var på et vis greit å få mine bange anelser bekreftet, selvopplevd: Norge, selvutnevnt verdensmester i menneskeretter, befinner seg på samme nivå som en hvilken som helst bananrepublikk, et hvilket som helst bantustan.

118413